

Arrest

nr. 241 884 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 30 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 18 december 2015.

Op 22 september 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij 's Raads arrest nr. 221 306 van 16 mei 2019 werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 18 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 februari 2020 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 februari 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Tadzjeken te behoren. U bent een 27-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Pashai in Mehtarlam, het provinciecentrum van Laghman. Toen u 2 à 4 jaar oud was bent u samen met uw familie verhuisd naar Mazar-e Sharif in de provincie Balkh. Hier heeft u eerst op een plaats genaamd Chahar Saraka Silo geleefd en nadien zijn jullie verhuisd naar Badam Bagh in Mazar-e Sharif waar u 10 à 13 jaar gewoond heeft, tot uw vertrek uit Afghanistan. U woonde hier samen met uw vader, moeder, 4 broers en 5 zussen. 2 van uw broers zijn gehuwd en wonen in het huis van uw ouders samen met hun kinderen. Eén van uw zussen is ook gehuwd en zij woont in Kabul. Wegens de slechte band met de familie van haar echtgenoot, hebben u en uw familie geen contact meer met haar.

In 1388 (=2009 omgerekend naar de westerse kalender) bent u gestart met uw schoolopleiding aan de Istiqlal High School. In 2013 kon u beginnen met uw opleiding aan de universiteit Sadat Institute of High Education. U heeft uw eerste twee jaren aan de universiteit afgewerkt maar uw derde jaar heeft u omwille van de veiligheidsproblemen en uw vertrek uit Afghanistan niet kunnen afwerken. In september 2010 bent u gestart met uw job bij Supreme Food Service in Mazar-e Sharif. Dit was een buitenlands bedrijf dat een contract had met het Provincial Reconstruction Team (PRT). U werkte hier op het Northern Lights Camp en had de functie van insectenverdelger. U heeft hier gewerkt tot januari 2014.

Op een dag toen u van uw werk naar huis aan het gaan was, stopten er twee personen op een brommer naast u en stelden ze voor om u mee te nemen indien u dezelfde richting op moest. U ging hierop in en ging met deze 2 personen mee. Onderweg stelden jullie zich voor aan elkaar en vertelde u hen ook over uw werk. In de zesde maand van 1394 (=augustus/september 2015), zo'n vier-vijf maanden later, kreeg u een dreigbrief van de taliban waarin ze eisten dat u zou stoppen met uw werk en met hen zou samenwerken. Aangezien u al gestopt was met uw werk bij Supreme Food Service, nam u deze dreigbrief niet serieus. In de zevende maand van 1394 (=september / oktober 2015) ontving u een tweede dreigbrief, deze keer eisten ze financiële steun maar ook dat u hen wapens ter beschikking zou stellen. U was heel bang na deze brief en besloot om enkele voorzorgsmaatregelen te nemen, zo ging u's nachts niet meer voetballen met uw vrienden. Tien à vijftien dagen na deze tweede dreigbrief ging u bij het verlaten van de universiteit samen met uw vrienden naar een voetbalmatch kijken. Toen u terug naar huis ging werd u aangevallen door twee personen op een brommer. U raakte gewond aan uw arm en rug en uw vriend bracht u naar huis. U verbleef een aantal dagen thuis en nadien hervatte u uw lessen aan de universiteit. Tien à twintig dagen na dit eerste incident was u onderweg van de universiteit naar uw huis. Toen u uw huis naderde, zag u een brommer die in uw richting reed. U besloot om terug te keren. De persoon op de brommer riep dat zijn brommer technische problemen had en vroeg of u hem kon helpen. U was echter bang en zette het op een lopen. Die persoon begon te schieten maar u raakte niet gewond en vluchtte weg.

Toen u thuis toekwam informeerde u uw familie over hetgeen gebeurd was. Ze zeiden u dat uw leven in gevaar is en dat u het land moest verlaten. U verbleef nog één nacht thuis en nadien ging u naar Kabul. Van hieruit reisde u verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië en Duitsland naar België. U verklaart in november 2015 Afghanistan verlaten te hebben. Op 30 november 2015 kwam u aan in België en op 18 december 2015 deed u een verzoek om internationale bescherming. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat u vermoord zal worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: 2 foto's waarop het kamp waar u tewerkgesteld was te zien is, de eerste en tweede dreigbrief van de taliban, 5 certificaten die u in het kader van uw werk gekregen heeft, een puntenblad en het uurrooster van uw school, een bevestigingsbrief van uw werk, uw taskara en een officiële vertaling hiervan en een deel van de verpakking waarin u uw post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Op 22 september 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden problemen, en dat u in Mazar-e-Sharif geen subsidiaire bescherming behoefde. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 16 mei 2019 de beslissing van het Commissariaat-generaal.

U hebt België in 2018 twee a drie maanden lang verlaten om naar Frankrijk te gaan. Naderhand hebt u op 18 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in België gedaan. U verwijst bij dit tweede verzoek terug naar de eerder door u aangehaalde problemen, maar geeft nu ook aan dat u homoseksueel zou zijn sinds u op uw 15 of 16 jaar oud in Afghanistan misbruikt werd. U hebt naderhand een veelheid aan seksuele liasons gehad met mannen in Afghanistan en in België, maar durfde hier gedurende uw eerdere verzoek niets van zeggen omdat er een Afghaanse tolk aanwezig was. U vreest omwille hiervan in de problemen te komen mocht dit bekend worden in Afghanistan.

Ter staving van uw nieuwe verzoek legt u voor: een dreigbrief, foto's van een overleden kennis en neef, een verklaring van een ex-collega uit Afghanistan, een aantal verklaringen en kopieën van identiteitskaarten van partners van u in België, screenshots van een dating-app, en een lijst van ex-collega's uit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS heeft trekt niet in twijfel dat u afkomstig bent uit Afghanistan. Het CGVS is in het licht van de elementen van uw dossier, echter niet overtuigd dat u homoseksueel dan wel biseksueel bent.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. Het door u geschetste bewustwordingsproces en uw beleving zijn evenwel maar weinig overtuigend.

Voorafgaand kan aangestipt worden dat u bij dit tweede verzoek om internationale bescherming, gevraagd waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren, in de eerste plaats terug verwijst naar het relaas dat u reeds bij uw eerste verzoek naar voren bracht. U stelt hierover dat de dreiging vanwege de taliban etc. nog steeds actueel zou zijn, en legde onder meer een nieuwe dreigbrief voor (document 1; CGVS p. 8, 9). Nochtans werden uw verklaringen in deze reeds ongeloofwaardig bevonden bij uw eerste verzoek, een oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting onderschreef bij haar arrest van 16 mei 2019. Dat u niettemin volhardt in de boosheid en dit als de primaire reden naar voren schuift waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid al danig.

Bovendien blijken ook uw verklaringen bij dit tweede verzoek omtrent een ingeroepen vrees voor vervolging wegens voorgehouden homoseksualiteit maar weinig aannemelijk. Zo dient **ten eerste** opgemerkt te worden dat het door u geschetste bewustwordingsproces van uw voorgehouden geaardheid maar weinig realistisch is.

U houdt voor dat uw seksuele bewustwording in het algemeen en uw homoseksuele bewustwording in het bijzonder volledig te situeren valt bij een verkrachting toen u vijftien of zestien jaar oud was (CGVS p. 10, 14). Gevraagd of u voordien ooit al gevoelens of voorkeuren had voor andere mannen, stelt u dat u geen seksuele relaties had daarvoor of gevoelens daarover (CGVS p. 14). Er op gewezen dat mensen als ze vijftien of zestien jaar oud zijn reeds seksueel ontwikkeld zijn, en gevraagd of u bijvoorbeeld nog nooit opwindning had gevoeld voor dat moment, blijft u meermaals ontkennen en bevestigt u dat uw eerste beleving in deze de verkrachting zou zijn geweest (CGVS p. 14). Meer breder bevraagd of u dan ook nooit iets voelde (dat u eventueel zelf moeilijk kon plaatsen op die leeftijd) toen u nog wat jonger was, toen u aan sport deed met andere jongens, of met een nog wijdere kijk of u nooit iets voelde bij het zien van een (afbeelding van) zelfs een vrouw, blijft u volhouden van niet, en kan u enkel abstract stellen dat het normaal is dat mensen aantrekking tonen voor een man of een vrouw, maar dat dit voor u nooit zo was op die leeftijd (CVS p. 15). Dit is allemaal maar weinig geloofwaardig. Zelfs als u door de restrictieve maatschappelijke gebruiken in Afghanistan uw ontluikende seksualiteit niet goed zou kunnen verwoorden of plaatsen op het moment waarop deze zich begon te uiten, zou u minstens achteraf dergelijke momenten moeten kunnen herkennen en aanstippen. Wat u nu voorhoudt is dat u zelfs laat in uw pubertijd blijkbaar geheel onbewust en ontdaan was van enige seksuele impulsen, tot u op uw vijftien of zestien jaar oud werd misbruikt. Daarop zou u naar eigen zeggen nochtans vrij plots een heel hoge (homoseksuele) sex drive hebben gekregen (“het werd mijn gewoonte, ik wou het doen”; CGVS p. 14) en zelfs andere partners beginnen zoeken terwijl u nog “relatie” had met uw misbruiker (CGVS p. 15). Dat u zowel uw voorgehouden homoseksualiteit als uw algemene seksuele bewustwording volledig toeschrijft aan laat of post-puberaal seksueel misbruik, is maar weinig geloofwaardig.

Ten tweede is het beeld dat u daaropvolgend schetst van uw (seksuele) activiteiten in Afghanistan maar weinig geloofwaardig. Als u het primo hebt over het risico dat u daardoor loopt/liep in Afghanistan, spreekt u uzelf al danig tegen. U verklaart eerst dat u met de dood bedreigd werd door N., uw verkrachter, die u zei om niet te praten met anderen en om geen “relatie” te hebben met anderen. Gelijktijdig zou u niettemin een relatie hebben gehad met Na., een militair, die u tevens beval om niet te praten met anderen, en dat u hem gehoorzaam moest zijn en bij hem blijven, of hij zou u doden (CGVS p. 10). Er daarop op gewezen dat er blijkbaar een element van jaloezie leek mee te spelen (u vernoemde namelijk tweemaal dat de mannen er op stonden dat u geen relatie had met anderen, bij hen bleef en niet bij anderen), loochent u uw eerdere verklaringen volledig en stelt dat ze er geen problemen mee hadden dat u “relatie” had met anderen, maar dat ze gewoon in ieders belang wouden dat u de zaken geheim hield (CGVS p. 10). Dat u zichzelf zo flagrant tegenspreekt op zo’n korte tijd, is zeer nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Secundo komen uw verklaringen over de voorgehouden verkrachting maar weinig geloofwaardig over. U stelt dat het misbruik zich voordeed toen een buur van u vroeg dat u hem een massage zou geven, dat u niet wist hoe dat moest, hij u zei om te gaan liggen zodat hij het kon tonen, waarop hij uw handen vasthield en de daad deed (CGVS p. 12, 13). Op zich neigt deze beschrijving al zeer naar een stereotiep pornografisch scenario; het is maar de vraag in hoeverre het geven en ontvangen van massages courante praktijk is in Afghanistan. Maar los daarvan blijft uw beschrijving van het incident zeer generisch. Gevraagd of u zich verzette, of u om hulp riep, etc., stelt u louter dat “hij hield mijn handen vast en deed de actie, ik probeerde te ontsnappen maar dat lukte niet”. Tegelijkertijd zou hij nochtans ook uw broek geopend hebben en uitgedaan (CGVS p. 13). U kan bovendien ook geen enkel voorgaande aanstippen (CGVS p. 12). Dit komt allemaal maar weinig doorleefd over, en gezien uw voornoemde weinig geloofwaardige aanstippen van dit incident als de nexus van uw seksuele ontluiking en identiteit, kan de vraag gesteld worden of het zich eigenlijk wel heeft voorgedaan.

Tertio is het beeld dat u schetst van het vinden van andere partners in Afghanistan naderhand, maar weinig geloofwaardig. U verwijst naar een aantal plaatsen waar u partners kon vinden, namelijk de omgeving van de Blauwe Moskee, en allerhande parken en tuinen. Gevraagd hoe u eigenlijk wist dat u daar partners kon vinden, stelt u louter dat u gewoon ging en dan voorstellen kreeg om met mensen “naar huis te gaan en iets te doen” (CGVS p. 15). Nochtans verklaarde u voordien dat u enige ervaring tot dan toe was dat u misbruikt was en “relatie” bleef hebben met uw misbruiker, maar blijkbaar was dat genoeg om u als bij toverslag te doen beseffen waar en hoe u andere mannen kon benaderen – en dat nadat u nochtans ingepeperd zou zijn door uw eerste partner dat u “het” geheim moest houden en dat u de dood riskeerde (zie supra). Dit is niet plausibel noch doorleefd.

Daarop *quarto* gevraagd hoe u zou weten wie u wel dan niet kon benaderen, geeft u aantal zeer banale voorbeelden. Als u iemand in de ogen kijkt en die kijkt terug, wil dat zeggen dat hij “relatie” wil.

Als je iemands hand aanraakt bij het passeren, of naast iemand op een bank gaat zitten en praat, wil dat zeggen dat die relatie wil (CGVS p. 15). Er op gewezen dat dit wel eens aanleiding zou kunnen geven tot misverstanden, kan u enkel toevoegen dat er ook wel een knipoog bij kan komen kijken. U zou hier nooit een misverstand bij hebben meegemaakt, want als iemand niet geïnteresseerd is zal die gewoon weggijken (CGVS p. 16). Dit is wederom maar weinig doorleefd en geloofwaardig.

Bovendien is het quinto vreemd dat u aangeeft al deze kennis – waar te gaan, wie te benaderen, welke “code” te gebruiken – spontaan te hebben opgedaan. Gevraagd hoe u leerde wat de signalen precies waren, stelt u gewoon dat u het zelf leerde uit ervaring, dat u het allemaal zelf ontdekte en niet ingewijd of onderwezen werd (CGSV p. 16). Het idee dat men homoseksuelen louter uiterlijk kan identificeren, of dat homo’s elkaar als met een zesde zintuig kunnen identificeren (in de volksmond gaydar), dient uiteraard afgedaan te worden als een vooroordeel. Bovendien, in een restrictieve culturele context als Afghanistan, zijn deze zaken noodzakelijk nog meer opaak, wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat u louter uit eigen ervaring, zonder misstappen of misverstanden, zou weten waar, hoe en wie u kan benaderen. Net als uw seksuele bewustwording, lijken deze zaken gewoon uit de lucht te komen vallen. Dit valt maar moeilijk te geloven.

Samenvattend kan gesteld worden dat het beeld dat u schetst van uw seksuele ervaringen in Afghanistan maar weinig geloofwaardig is.

Ten derde kunnen er vragen gesteld worden bij uw eigen kijk op (uw voorgehouden) seksuele identiteit. Het valt namelijk op dat u doorheen het persoonlijk onderhoud uw seksualiteit louter beschrijft als het hebben van seks.

U gebruikt hiervoor het eufemisme “relatie hebben”, maar het is duidelijk dat u bij het hebben van (een) relatie bedoelt het hebben van seks; dit wordt al snel in het onderhoud duidelijk als u aangeeft dat u gelijktijdig “een relatie hebt” met meerdere mannen in België, en dat deze relatie zich beperkt tot seksuele betrekking (CGVS p. 4). Daarop gevraagd of u al deze mannen goed kent persoonlijk en samen andere dingen doet, of u hen louter ontmoet voor seks, stelt u “eerlijk gezegd dat interesseert me niet hun persoonlijk leven... als ze dat niet willen vertellen wil ik dat ook niet weten” (CGVS p. 5).

Bevraagd rond de Afghaanse versus de Westerse kijk op seksualiteit, geeft u aan dat er verschillende termen gebruikt worden in beide landen, en dat er in Afghanistan wettelijke beperkingen zijn die in het Westen ontbreken. Als er evenwel doorgevraagd wordt wat u denkt dat er in het Westen bedoeld wordt met “homo” of “bi”, komt u niet verder dan te refereren aan het puur seksuele aspect (CGVS p. 11, 12). Gevraagd of u op andere manieren uiting geeft aan uw seksualiteit dan seks, antwoordt u ontkennend, en geeft u aan dat u dit hooguit ziet als tijd spenderen met mannen, hen massages geven, en met hen slapen (CGSV p. 17).

U geeft vreemd genoeg trouwens ook aan dat het eerste wat u deed, seksueel gezien, toen u naar België kwam, was dat u een vrouwelijke prostituee opzocht, en dat de daad naar eigen zeggen vlot ging (CGVS p. 12), ondanks dat u voorhoudt voor dat moment nooit enige ervaring van dien aard gehad te hebben (zie opmerkingen over seksuele ontluiking supra). U omschrijft uzelf op uw datingprofiel dan ook als “bi” (document 7), en zegt dat uw kennissen in België u ook zo omschrijven, maar kan ook dit enkel met referentie aan de seksuele daad uitleggen (CGSV p. 12). Als dit gegeven samen gelezen wordt met uw verklaringen en de stukken die u voorlegt waaruit blijkt dat u in België betrekking hebt met (significant) oudere mannen (document 8, 9; CGVS p. 5), ontstaat de indruk dat uw betrekkingen met mannen mogelijk een louter opportunistisch karakter hebben.

Het lijkt er sterk naar dat het beeld dat u van uzelf schetst (voor zover dat al voor waar te nemen valt) niet dat is van een homoseksueel, maar louter van iemand die (ook) seks heeft met mannen, mogelijk als gemakkelijheidsoplossing. Dit is een pertinent onderscheid, zie hierover de bedenkingen infra.

*Dit sluit **ten vierde** aan bij de vaststelling dat de door u voorgehouden relaties die u in België zou onderhouden, elke diepgang lijken te missen. U presenteert bijvoorbeeld een aantal brieven van mannen met wie u “relatie” zou hebben. Hierover bevraagd, kan u van geen van deze partners nog maar hun achternaam noemen (CGVS p. 4, 5). Zoals boven aangestipt onderhoudt u naar eigen zeggen meerdere van dergelijke relaties tegelijkertijd, en geeft u aan niet geïnteresseerd te zijn in het privéleven van deze mannen. U wil wel uw relatie “stabiliseren” en in het kader daarvan desnoods eens uit eten gaan, maar dat is volgens u dan met het oog op het in stand houden van de seksuele relatie, daar u*

zelfs na voorgehouden relaties van meerdere jaren nauwelijks iets kan zeggen over uw partners, waar u op wordt gewezen (CGVS p. 6).

Daarop gevraagd of u eventueel toekomstplannen heeft, geeft u aan dat u mogelijk wel met iemand zou kunnen samen leven van wie u houdt uit het hart, maar wel van plan blijft om relaties met anderen te blijven hebben (CGVS p. 6). U verwijst in dit kader naar een bepaalde Fransman met wie u al een tijdje betrekking zou hebben, die zelf evenwel zijn geaardheid geheim zou willen blijven houden. Dieper bevraagd over de relatie met deze man en over de man zelf, blijft u steken in algemeenheden en weinig doorleefde verklaringen: jullie ontmoetten elkaar zonder voorgaande in het park, diezelfde dag hadden jullie seks bij hem thuis (CGVS p. 6, 7). Als u gevraagd wordt om de positieve en negatieve punten te beschrijven van deze meer diepgaande partner, komt u niet verder dan dat u het niet leuk vindt als hij aanpakt met anderen, maar het wel leuk vindt dat hij weet wat u leuk vindt, en dat hij eerlijk, rustig, onderwezen en proper is (CGVS p. 19). Dit is alles behalve doorleefd, en doet vermoeden dat ook deze zogezegd meer diepgaande relatie in werkelijkheid maar weinig om het lijf heeft.

Ten vijfde kan ook de vraag gesteld worden waarom u, als u in Afghanistan te vrezen zou hebben voor vervolging wegens uw geaardheid, u dit niet aanhaalde gedurende uw eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw interview naar aanleiding van uw tweede verzoek, dat u zonder hulp van een tolk in het Frans aflegde, dat dit kwam omdat u dit niet durfde zeggen in het bijzijn van een Afghaanse tolk (verklaring volgend verzoek dd. 8 november 2019, afdeling 15.: "Eigenlijk maar één reden: de aanwezigheid van de tolk"), wat u voor het Commissariaat-generaal herhaalt (CGVS p. 4). Nochtans vond het onderhoud bij het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek plaats in het bijzijn van een Afghaanse tolk, daar de dossierbehandelaar door omstandigheden exclusief Nederlandstalig was. U kreeg de mogelijkheid in het begin van het interview om u hiertegen te verzetten (CGVS p 2), maar koos er niettemin voor om het interview te doen in bijzijn van een tolk, en sprak naderhand vrijuit en zonder enig schijnbare terughoudendheid. Het is daarom maar de vraag in welke mate u eerlijk was toen u zei dat u niet over uw voorgehouden geaardheid durfde praten gedurende uw eerste verzoek omwille van de aanwezigheid van Afghaanse tolken. Het lijkt eerder een zwak excuus om uw geaardheid als toevoeging achteraf bij uw verzoek om internationale bescherming te betrekken.

Samenvattend kan gesteld worden dat u geen geloofwaardig beeld kon schetsen van uw seksuele bewustwording in Afghanistan, noch van uw relaties in uw land van herkomst, noch van het milieu en de context van homoseksuele contacten aldaar, noch van het bewustzijn en de beleving van uw voorgehouden seksualiteit in het algemeen. Daarenboven schetst u een beeld van maar erg weinig diepgaande same sex contacten die u in België zou onderhouden, welke u probeert aan te tonen door weinig doorslaggevende en veelal gesolliciteerde documenten (met name de brieven van uw voorgehouden partners, documenten 4 - 6). Hoewel weinig geloofwaardig, valt het niet uit te sluiten dat u seks hebt met mannen, maar dat is op zich niet van dien aard dat het een vrees voor vervolging doet ontstaan. Uit documenten toegevoegd aan het dossier blijkt namelijk dat hoewel er hierrond een groot taboe bestaat in Afghanistan, de praktijk mede door de strikte gendersegregatie in de samenleving wijdverspreid is, en dat het mits de nodige discretie, zeker in grote steden als Mazar, mogelijk is om seks te hebben met andere mannen zonder dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de

opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook meent hij dat er een appreciatiefout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: het artikel "Afghanistan LGBT community living under threat of death" van BBC van 7 oktober 2016 (stuk 3), het internetartikel "LGBT Rights in Afghanistan" van equaldex.com (stuk 4) en het artikel "Afghan LGBT Asylum Seekers in UK Among Most Vulnerable. At Risk of Imprisonment, Violence if Deported to Afghanistan" van Human Rights Watch (stuk 5).

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 2017 werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en omdat werd geoordeeld dat verzoeker in Mazar-e-Sharif geen subsidiaire bescherming behoefde.

Bij arrest nr. 221 306 van 16 mei 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.4. In het kader van het voorliggend tweede verzoek om internationale bescherming verwijst verzoeker enerzijds naar zijn eerder in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangehaalde problemen met de taliban, maar geeft hij eveneens aan dat hij homoseksueel zou zijn sinds hij op zijn 15 of 16 jaar oud in Afghanistan werd misbruikt. Verzoeker geeft aan dat hij naderhand een veelheid aan seksuele betrekkingen gehad heeft met mannen in Afghanistan en in België, maar dat hij hierover niet durfde te vertellen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming omdat er een Afghaanse tolk aanwezig was.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: een dreigbrief, foto's van een overleden kennis en neef, een verklaring van een ex-collega uit Afghanistan, een aantal verklaringen en kopieën van identiteitskaarten van partners van verzoeker in België, een 'screenshot' van een dating-app en een lijst van ex-collega's uit Afghanistan.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat er een substantiële onregelmatigheid voorligt vermits hij niet geldig werd gehoord in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming nu hij verzocht had om het persoonlijk onderhoud in het Frans te laten doorgaan zonder tussenkomst van een tolk, kan hij niet worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud door de 'protection officer' wordt vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met verzoekers verzoek voor een Franstalige 'protection officer' en verzoeker uitdrukkelijk wordt gevraagd of hij het interview wilt verderzetten met een tolk aanwezig, waarop verzoeker bevestigend antwoordt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2020, p. 2). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer verzoeker opnieuw aangeeft dat hij eerder niet durfde te praten over zijn geaardheid omwille van de aanwezigheid van een tolk, geeft verzoeker opnieuw aan dat hij "het interview [wil] doen" ondanks de aanwezigheid van een tolk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2020, p. 4), hetgeen hij in zijn verzoekschrift overigens uitdrukkelijk erkent. Verzoeker was tijdens het gehoor op 7 januari 2020 eveneens vergezeld door zijn advocaat die omtrent de aanwezigheid van de tolk of de vertolking geen opmerkingen formuleerde.

Bovendien dient erop gewezen dat hoewel de tolken van het Commissariaat-generaal niet onder ede staan, elke kandidaat-vertaler-tolk aan een uitgebreide selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Bijgevolg mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Te meer aangezien het feit dat iemand een verzoek om internationale bescherming indient op zich al een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden.

Bovenop de vaststelling dat ingevolge artikel 51/4 § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet een volgend verzoek om internationale bescherming - zoals *in casu* - onderzocht wordt in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht, kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift beargumenteert dat er een substantiële onregelmatigheid voorligt. Bovendien kan de aanwezigheid van de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties, ongeloofwaardigheden en niet-doorleefde verklaringen verklaren of vergoelijken.

Voor zover dat verzoeker zou aanvoeren dat de aanwezigheid van een tolk hem zou verhinderd hebben bij het uitdrukken van zijn gevoelens en/of zijn geaardheid, blijkt tevens dat verzoeker inzake de behandeling van zijn verzoek door de Raad in het verzoekschrift vroeg om een Franstalige tolk. Verzoeker was echter niet in persoon aanwezig ter zitting zodat ook door de Raad niet kon worden nagegaan in welke mate verzoekers uitdrukingsvermogen in het Frans een weerslag zou hebben gehad op zijn verklaringen.

3.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming herhaalt dat hij een vrees voor vervolging koestert vanwege de taliban omwille van zijn werkzaamheden als insectenverdelger bij Supreme Food Service in Mazar-e-Sharif, hetgeen een buitenlands bedrijf was. Verzoeker geeft daarbij aan dat zijn vrees nog steeds actueel is, hetgeen blijkt uit een dreigbrief die zou zijn afgegeven in februari 2019 waarin verzoeker wordt beschuldigd van spionage en wordt aangespoord om de taliban te vervoegen, alsook uit het feit dat zijn neef gedood werd door de taliban (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 8 november 2019, vraag 17 en notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2020, p. 8-9). Verzoeker voegt tevens toe dat een vriend door de taliban werd gedood, doch geeft daarbij aan dat diens dood niet te maken heeft met zijn eigen werkzaamheden in Afghanistan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2020, p. 9).

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat in 's Raads arrest nr. 221 306 van 16 mei 2019 werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten door de taliban omwille van zijn parttime job als insectenverdelger (die hij uitoefende vanaf september 2010 tot januari 2014) gelet op verzoekers uiteenlopende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande. Door thans te blijven volharden in deze reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en louter bijkomende verklaringen aan te halen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, slaagt verzoeker er allerminst in om de geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen.

Wat betreft de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten in dit verband, dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het gewijsde van 's Raads arrest nr. 221 306 van 16 mei 2019.

Verder blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Voormelde vaststellingen gaan eens te meer op voor de door verzoeker voorgelegde dreigbrief, vermits deze niet uitgaat van een officiële instelling en bijgevolg door eender wie kan zijn opgesteld, hetgeen de bewijswaarde ervan verder ondermijnt. Bovendien is het allerminst geloofwaardig dat de taliban verzoeker in februari 2019 nog een dreigbrief zouden sturen, nadat zij eerder al twee vruchteloze pogingen zouden hebben ondernomen om verzoeker via een dreigbrief onder druk te zetten om hen bij te staan. Te meer nu verzoeker zijn werkzaamheden, die hooguit gekwalificeerd kunnen worden als een uiterst laag profiel in zijn hoofde, reeds in januari 2014 stopzette en hij het land bovendien reeds in 2015 heeft verlaten. Er kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt.

De foto's van een overleden kennis en verzoekers neef vormen - daargelaten de vaststelling dat op basis van de foto's geenszins de (bloed)band tussen de daarop afgebeelde personen en verzoeker kan worden vastgesteld - evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing dat deze kennis en verzoekers neef zouden zijn vermoord ten gevolge van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban. Overigens dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf erkent dat de dood van deze kennis geen uitstaans heeft met zijn voorgehouden problemen met de taliban (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2020, p. 9).

Met betrekking tot de verklaring van een ex-collega uit Afghanistan kan worden opgemerkt dat deze brief ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en een duidelijk gedogen karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Deze verklaring kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

De lijst met ex-collega's uit Afghanistan is evenmin van aard om de vaststellingen in het arrest nr. 221 306 van 16 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te wijzigen nu deze hooguit verzoekers werkzaamheden en collega's bij Supreme Food Service in Mazar-e-Sharif kan aantonen, hetgeen op zich niet wordt betwist. Evenwel werd in voormeld arrest geoordeeld dat verzoekers job op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en hij er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt om zijn voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de taliban omwille van zijn vroegere werk als insectenverdelger op een buitenlandse basis aannemelijk te maken.

3.7. Verder is de Raad, gelet op het geheel van verzoekers vage, nietszeggende, oppervlakkige, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens diepgang of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor mogelijk zou kunnen kennen in Afghanistan.

Een beweerde homoseksualiteit kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Aldus kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land en eventueel ook in België. Indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 64 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen van de asielzoeker betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36 en UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nrs. 62-66). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen.

Vooreerst wordt met betrekking tot het door verzoeker geschetste bewustwordingsproces van zijn voorgehouden geaardheid op goede gronden overwogen als volgt: "(...) Zo dient **ten eerste** opgemerkt te worden dat het door u geschetste bewustwordingsproces van uw voorgehouden geaardheid maar weinig realistisch is. U houdt voor dat uw seksuele bewustwording in het algemeen en uw homoseksuele bewustwording in het bijzonder volledig te situeren valt bij een verkrachting toen u vijftien of zestien jaar oud was (CGVS p. 10, 14). Gevraagd of u voordien ooit al gevoelens of voorkeuren had voor andere mannen, stelt u dat u geen seksuele relaties had daarvoor of gevoelens daarover (CGVS p. 14). Er op gewezen dat mensen als ze vijftien of zestien jaar oud zijn reeds seksueel ontwikkeld zijn, en gevraagd of u bijvoorbeeld nog nooit opwindning had gevoeld voor dat moment, blijft u meermaals ontkennen en bevestigt u dat uw eerste beleving in deze de verkrachting zou zijn geweest (CGVS p. 14). Meer breder bevroegd of u dan ook nooit iets voelde (dat u eventueel zelf moeilijk kon plaatsen op die leeftijd) toen u nog wat jonger was, toen u aan sport deed met andere jongens, of met een nog wijdere kijk of u nooit iets voelde bij het zien van een (afbeelding van) zelfs een vrouw, blijft u volhouden van niet, en kan u enkel abstract stellen dat het normaal is dat mensen aantrekking tonen voor een man of een vrouw, maar dat dit voor u nooit zo was op die leeftijd (CVS p. 15). Dit is allemaal maar weinig geloofwaardig. Zelfs als u door de restrictieve maatschappelijke gebruiken in Afghanistan uw ontluikende seksualiteit niet goed zou kunnen verwoorden of plaatsen op het moment waarop deze zich begon te uiten, zou u minstens achteraf dergelijke momenten moeten kunnen herkennen en aanstippen. Wat u nu voorhoudt is dat u zelfs laat in uw pubertijd blijkbaar geheel onbewust en ontdaan was van enige seksuele impulsen, tot u op uw vijftien of zestien jaar oud werd misbruikt. Daarop zou u naar eigen zeggen nochtans vrij plots een heel hoge (homoseksuele) sex drive hebben gekregen ("het werd mijn gewoonte, ik wou het doen"; CGVS p. 14) en zelfs andere partners beginnen zoeken terwijl u nog "relatie" had met uw misbruiker (CGVS p. 15). Dat u zowel uw voorgehouden homoseksualiteit als uw algemene seksuele bewustwording volledig toeschrijft aan laat of post-puberaal seksueel misbruik, is maar weinig geloofwaardig."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij zijn homoseksuele geaardheid koppelt aan de traumatiserende gebeurtenis toen hij 15 of 16 jaar oud was, waarbij hij werd verkracht door N. en waarvoor hij nooit seksuele aantrekking heeft gevoeld voor iemand en benadrukt dat hij zijn bewustwordingsproces in zijn eigen woorden heeft uitgedrukt, waartoe hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en besluit dat zijn verklaringen wel degelijk een doorleefd karakter vertonen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt hoger voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker verder betoogt dat het hem verwondert dat de 'protection officer' tijdens het persoonlijk onderhoud aandrang om een gedetailleerde beschrijving te geven van de seksuele handelingen met N., dient te worden benadrukt dat - hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat deze gebeurtenissen een verregaande impact hebben gehad op verzoeker zo deze daadwerkelijk hebben plaatsgevonden - het, gelet op het feit dat verzoeker de start van zijn homoseksualiteit inherent verbindt aan deze gebeurtenis, wel degelijk van belang is dat hij hieromtrent coherente verklaringen aflegt, *quod non*.

In zoverre verzoeker meent dat rekening moet worden gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten en het feit dat hij toen en tot op heden moeilijkheden ondervindt om zich te uiten over seksuele betrekkingen, zeker over een taboeonderwerp zoals misbruik, benadrukt de Raad dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij uitgebreid kan vertellen over wat hem ertoe bracht om op 15- of 16-jarige leeftijd homoseksuele contacten te hebben met mannen en hoe hij zijn ontluikende homoseksualiteit beleefde. Mede gelet op de leeftijd waarop verzoeker voor het eerst seksuele handelingen zou hebben uitgevoerd en hierbij misbruikt werd, moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemt des te meer daar hij is opgegroeid in Afghanistan en hij zelf ook aangeeft dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard in de Afghaanse gemeenschap en men hiervoor gestraft kan worden. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij doorgegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat verzoekers verklaringen over zijn (seksuele) activiteiten in Afghanistan niet kunnen overtuigen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het risico dat hij loopt/liep in Afghanistan door zijn activiteiten aldaar, (b) verzoekers verklaringen voer de verkrachting stereotiep en weinig doorleefd van aard zijn, (c) verzoekers beeld van het vinden van andere partners in Afghanistan niet geloofwaardig is, (d) verzoekers verklaringen over hoe hij zou weten wie hij al dan niet

kon benaderen niet doorleefd en geloofwaardig overkomen en (e) verzoekers bewering als zou hij alle kennis over waar, wie en met welke code iemand te benaderen spontaan hebben opgedaan niet kan overtuigen, te meer gelet op de Afghaanse culturele context.

Met het louter volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het betoog dat deze wel degelijk eenduidig, te goeder trouw en spontaan van aard zijn, brengt verzoeker geen enkel concreet verweer bij om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Daarnaast considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent als volgt:

“Ten derde kunnen er vragen gesteld worden bij uw eigen kijk op (uw voorgehouden) seksuele identiteit. Het valt namelijk op dat u doorheen het persoonlijk onderhoud uw seksualiteit louter beschrijft als het hebben van seks.

U gebruikt hiervoor het eufemisme “relatie hebben”, maar het is duidelijk dat u bij het hebben van (een) relatie bedoelt het hebben van seks; dit wordt al snel in het onderhoud duidelijk als u aangeeft dat u gelijktijdig “een relatie hebt” met meerdere mannen in België, en dat deze relatie zich beperkt tot seksuele betrekking (CGVS p. 4). Daarop gevraagd of u al deze mannen goed kent persoonlijk en samen andere dingen doet, of u hen louter ontmoet voor seks, stelt u “eerlijk gezegd dat interesseert me niet hun persoonlijk leven... als ze dat niet willen vertellen wil ik dat ook niet weten” (CGVS p. 5).

Bevraagd rond de Afghaanse versus de Westerse kijk op seksualiteit, geeft u aan dat er verschillende termen gebruikt worden in beide landen, en dat er in Afghanistan wettelijke beperkingen zijn die in het Westen ontbreken. Als er evenwel doorgevraagd wordt wat u denkt dat er in het Westen bedoeld wordt met “homo” of “bi”, komt u niet verder dan te refereren aan het puur seksuele aspect (CGVS p. 11, 12). Gevraagd of u op andere manieren uiting geeft aan uw seksualiteit dan seks, antwoordt u ontkennend, en geeft u aan dat u dit hooguit ziet als tijd spenderen met mannen, hen massages geven, en met hen slapen (CGSV p. 17).

U geeft vreemd genoeg trouwens ook aan dat het eerste wat u deed, seksueel gezien, toen u naar België kwam, was dat u een vrouwelijke prostituee opzocht, en dat de daad naar eigen zeggen vlot ging (CGVS p. 12), ondanks dat u voorhoudt voor dat moment nooit enige ervaring van dien aard gehad te hebben (zie opmerkingen over seksuele ontluiking supra). U omschrijft uzelf op uw datingprofiel dan ook als “bi” (document 7), en zegt dat uw kennissen in België u ook zo omschrijven, maar kan ook dit enkel met referentie aan de seksuele daad uitleggen (CGSV p. 12). Als dit gegeven samen gelezen wordt met uw verklaringen en de stukken die u voorlegt waaruit blijkt dat u in België betrekking hebt met (significant) oudere mannen (document 8, 9; CGVS p. 5), ontstaat de indruk dat uw betrekkingen met mannen mogelijk een louter opportunistisch karakter hebben.

(...)”.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat het voor hem onbegrijpelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te suggereren dat het een probleem is dat hij enkel relaties met mannen aangaat met een seksueel oogmerk, dient te worden benadrukt dat uit verzoekers verklaringen naar voor komt dat - zo het door hem geschetste beeld overeen zou stemmen met de realiteit - hij (ook) seks heeft met mannen, doch kan hieruit geenszins blijken dat hij homoseksueel is. Het enkele feit dat verzoeker mogelijk seks heeft met mannen is op zich evenwel niet van die aard om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te doen ontstaan. Er dient immers met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) blijkt dat hoewel er hierrond een grote taboe bestaat in Afghanistan, de praktijk mede door de strikte gendersegregatie in de samenleving wijdverspreid is en dat het, mits de nodige discretie, zeker in grote steden zoals Mazar, mogelijk is om seks te hebben met andere mannen zonder dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarnaast kan uit verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden relaties in België geenszins diepgang blijken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Dit sluit ten vierde aan bij de vaststelling dat de door u voorgehouden relaties die u in België zou onderhouden, elke diepgang lijken te missen. U presenteert bijvoorbeeld een aantal brieven van mannen met wie u “relatie” zou hebben. Hierover bevraagd, kan u van geen van deze partners nog maar hun achternaam noemen (CGVS p. 4, 5). Zoals boven aangestipt onderhoudt u naar eigen zeggen meerdere van dergelijke relaties tegelijkertijd, en geeft u aan niet geïnteresseerd te zijn in het privéleven van deze mannen. U wil wel uw relatie “stabiliseren” en in het kader daarvan desnoods eens uit eten gaan, maar dat is volgens u dan met het oog op het in stand houden van de seksuele relatie, daar u zelfs na voorgehouden relaties van meerdere jaren nauwelijks iets kan zeggen over uw partners, waar u op wordt gewezen (CGVS p. 6).

Daarop gevraagd of u eventueel toekomstplannen heeft, geeft u aan dat u mogelijk wel met iemand zou kunnen samen leven van wie u houdt uit het hart, maar wel van plan blijft om relaties met anderen te blijven hebben (CGVS p. 6). U verwijst in dit kader naar een bepaalde Fransman met wie u al een tijdje betrekking zou hebben, die zelf evenwel zijn geaardheid geheim zou willen blijven houden. Dieper bevraagd over de relatie met deze man en over de man zelf, blijft u steken in algemeenheden en weinig doorleefde verklaringen: jullie ontmoetten elkaar zonder voorgaande in het park, diezelfde dag hadden jullie seks bij hem thuis (CGVS p. 6, 7). Als u gevraagd wordt om de positieve en negatieve punten te beschrijven van deze meer diepgaande partner, komt u niet verder dan dat u het niet leuk vindt als hij aanpapt met anderen, maar het wel leuk vindt dat hij weet wat u leuk vindt, en dat hij eerlijk, rustig, onderwezen en proper is (CGVS p. 19). Dit is alles behalve doorleefd, en doet vermoeden dat ook deze zogezegd meer diepgaande relatie in werkelijkheid maar weinig om het lijf heeft.”

Zo verzoeker betoogt dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij zich in Afghanistan nooit heeft kunnen 'outen' en dit fel in contrast staat met zijn leven in België, waarbij het seksuele aspect centraal staat, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij bij machte is om het proces waar hij is doorgegaan op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven. Te meer daar hij aangeeft dat hij dit in Afghanistan diende verborgen te houden.

Waar verzoeker meent dat de vaststelling dat zijn geaardheid enkel aan het fysieke aspect te koppelen valt volledig ingaat tegen zijn verklaringen waar hij wel degelijk sprak over gevoelens voor mannen alvorens en nadat er seksuele handelingen werden gesteld, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk enkel blij gaf van oppervlakkige relaties. Immers, gevraagd of hij de personen met wie hij een relatie heeft in België persoonlijk kent, of zij samen ontspanningsactiviteiten doen, dan wel of zij elkaar louter ontmoeten voor seks, antwoordt verzoeker: *“Eerlijk gezegd, dat interesseert me niet, hun persoonlijk leven, maar ik weet wel wat dingen (...)”*. Gesteld dat het hem dus niet echt interesseert, antwoordt verzoeker opnieuw dat hij geen interesse heeft in hun persoonlijke leven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 januari 2020, p. 5). Dat hij hiermee bedoelde dat hij niet *“tussen”* wilde komen in hun persoonlijke leven, doch geenszins dat hij geen enkele interesse had in de inhoud van hun persoonlijke leven betreft aldus een *post-factum* verklaring die geen steun vindt in het geheel van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Te meer daar verzoeker ook in het verzoekschrift zelf aangeeft dat voor hem het seksuele aspect centraal staat in zijn relaties hier in België en niet het aangaan van een duurzame relatie (verzoekschrift, p. 14). Ook de enkele vaststelling dat verzoeker een andere kijk heeft op romantische relaties en loyaal zijn dan de norm is in onze Westerse samenleving kan zijn gebrek aan diepgang in zijn homoseksuele relaties niet vergoelijken. De Raad benadrukt nogmaals dat van verzoeker immers mag worden verwacht dat hij omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid, waaronder ook zijn homoseksuele relaties, wel degelijk doorleefde en persoonlijke ervaringen mogen worden verwacht, hetgeen niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

3.8. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift onder verwijzing naar twee internetartikelen (verzoekschrift, stukken 3-4) en een rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 5) aanvoert dat er in Afghanistan een risico op vervolging bestaat voor homoseksuelen en er een grote voorzichtigheid is vereist bij het behandelen van dergelijke verzoeken om internationale bescherming, dient erop gewezen dat de door verzoeker bijgebrachte informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Zo verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. .

Ingevolge voorstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district

vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verblijf in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh wordt niet betwist.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Balkh wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

*"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 96-101, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat ze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoeker brengt geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS